

Hồi thứ ba mươi tư

Ác ma tàn liệt lần nữa

Độ Nạn Đại Sư nhìn thẳng mặt Kim Khuyết Đế Quân:

- Thí chủ nhờ ai mua được liệu chế tạo địa lôi thì người ấy cáo tố đấy.

Kim Khuyết Đế Quân la lên:

- Không phải, ta nhờ Xương Tôn mua mấy tháng nay rồi làm sao lão trọc biết được sẽ sử dụng ở đây?

Độ Nạn Đại Sư gật đầu công nhận rồi thông thả nói:

- Điều này cũng đúng bởi vì Xương thí chủ có cáo tố với bản tăng thật nhưng nếu không nhờ Độ Pháp sư đệ tính cờ theo dõi thí chủ thì làm sao biết nổi kẻ sách độc ác như vậy.

Kim Khuyết Đế Quân hết đường chối cãi bèn gầm lên như sấm:

- Cứ mấy tên trọc đầu nhúng tay vào là xúi quẩy liền, bản Đế quân sa cơ phải liều chết với bọn người một phen vậy.

Độ Nạn Đại Sư niệm Phật hiệu rồi than thở:

- Thượng Quan thí chủ chỉ cần bỏ đao xuống là thành Phật liền, hà cơ cứ phải giữ mãi ác tâm làm gì?

Kim Khuyết Đế Quân đời nào vì một câu nói mà tỉnh ngộ, hai mắt hấn đỏ ngầu vì tức giận, đột nhiên nhẩy xổ tới hai tay cong cong như cái móc chụp vào mấy nơi trọng yếu của Âu Trường Quân, đồng thời gào thét ghê người:

- Trăm sự đều tại thằng nhãi này mà ra cả, sao ngươi không chết quách ở Hàn Thương tiêu cục cho rồi!

Cái chụp vừa rồi là một thế trong pho “Thiên môn khai chiết công” nên Minh Luân Thần Tăng nhận ra liền, ông ta vừa la lên:

- Minh chủ cẩn thận đấy!

Âu Trường Quân thấy thế công của đối phương như con dã thú vồ mồi cực kỳ hung dữ thì bất giác nhẩy về sau mấy bước. Ngờ đâu Kim Khuyết Đế Quân đã mất hết hy vọng đâm ra điên cuồng, hấn tiếp tục ra chiêu bám sát ngực chàng. Lần này tay ta vọt ngang một cái theo chiêu thức “Chùy tần bác lạng”, tay hữu dùng chưởng đẩy chéo để cho chân khí đi vòng sau lưng. Âu Trường Quân muốn tránh né cũng không được nên đành dùng chiêu “Thiên nhai tương tống” chống đỡ cả trước lẫn sau. Chiêu

này chân khí lan toả khắp người rất hiệu dụng khi địch nhân loạn đấu nhưng đôi với một tay cao thủ khét tiếng như Kim Khuyết Đế Quân thì quá thua kém. Mọi người nghe “bộp” một tiếng liền thấy Âu Trường Quân đảo người sang một bên, đương nhiên đã bị chân khí của Kim Khuyết Đế Quân làm chấn động nội tạng nên mới thất lạc bộ pháp như thế. Chàng bị chưởng lực kỳ lạ đánh vòng vào lưng, tuy không đau lắm nhưng vẫn vội vàng đề khí tung mình lên cao, quả nhiên một đường trảo của đối phương đã lướt qua dưới chân liền. Kim Khuyết Đế Quân nổi hung tính lên chẳng khác gì con hổ dữ, chiêu thế xuất phát loạn cuồng và liên tục, thấy chàng vọt lên cao lão ta cũng đề khí bắn người theo. Bao nhiêu chân khí Kim Khuyết Đế Quân đều dồn cả vào đầu khiến nó cứng như gang thép, chủ ý công phá gãy đôi chân đôi phương mới vừa lòng. Âu Trường Quân thấy lão ta bắn thẳng người như sợi chỉ ngũ sắc, cái đầu sắp chạm vào ống quyển của mình thì hết sức kinh hãi. Minh Luân Thần Tăng và Độ Nạn Đại Sư đều thất thanh kêu lên:

- Coi chừng đôi chân.
- Vân long tam hiện.

Câu thứ nhì là’ của Độ Nạn Đại Sư bởi vì trong giao đấu nếu gặp trường hợp này chỉ còn mỗi một cách đạp chân vào nhau để vọt lên một lần nữa tiếc rằng ở đây thế bắn người của Kim Khuyết Đế Quân vừa nhanh như chớp giạt khác với võ khí công kích. Âu Trường Quân biến chuyển rất nhanh, chàng vận toàn bộ chân khí lên đầu khiến nó nặng như cối đá lập tức thân hình chúm thẳng xuống theo chiều thẳng đứng và sát lưng với Kim Khuyết Đế Quân. Mọi người thấy cảnh tượng lạ kỳ nhất từ trước đến nay, cả hai bay ngược chiều nhau, cái đầu của Kim Khuyết Đế Quân lướt dọc theo đôi chân Âu Trường Quân chỉ trong gang tấc, chàng lộn ngược người một cái, hai chân đã chạm đất rất kịp thời trong khi Kim Khuyết Đế Quân cũng xoay người hạ xuống đứng đôi diện. Lão ta cười rất ghê rợn:

- Lần này tiểu tử hết đường tránh né nữa rồi.

Quả nhiên lão ta nói đúng sự thật, hai người qua cái nhào lộn vừa rồi đã đổi vị trí cho nhau, Âu Trường Quân hiện tại đang đứng sát bờ vực thẳm. Kim Khuyết Đế Quân nói xong liền đưa cả song chưởng ra, chiêu này có tên là “Oanh lôi chấn thiên” mạnh mẽ vô cùng, chưởng lực bao trùm cả một khoảng lớn khiến cho Âu Trường Quân quân đành phải trụ tấn thật chắc để đối chưởng. “Bùng” âm thanh long trời lở đất chạy dài theo các vách đá, vực sâu tạo thành tiếng u u không dứt đồng thời với cuồng phong cát đá cuộn lên mù mịt. Trong màn bụi cát mờ ảo phát ra một tiếng “hự” rất lớn nhưng chẳng biết của ai khiến cho mọi người rất hồi hộp.

Khi cát bụi tan dần, hình bóng Âu Trường Quân và Kim Khuyết Đế Quân lộ hẳn ra, mọi người mới thấy rõ diện mạo Kim Khuyết Đế Quân xanh lè như tàu lá và khóe miệng đã có một dây máu tươi ứa ra. Trong khi đó thân hình Âu Trường Quân chỉ lắc lư một chút là trấn tĩnh lại được ngay, quả nhiên “Thông Huyền Như lai Thần Công” tuyệt thế vô song, thật ra Kim Khuyết Đế Quân đã qua một lần giao thủ với chàng làm gì không biết chân lực mình còn thua kém đối phương, chẳng qua trong lúc điên cuồng cứ liều mạng tấn công vậy thôi. Hiện tại nội tạng đảo lộn, ngực đau nhức như búa bổ thì đầu óc tỉnh táo lại hẳn, lão ta xoay chuyển ý nghĩ tìm cách tẩu thoát là thượng sách nhất. Âu Trường Quân cũng vậy, chàng thừa biết nội lực của mình cao hơn đôi phương nhưng thoát đầu cứ tránh né hoài bởi vì sự điên cuồng của Kim Khuyết Đế Quân tự nhiên khiến chàng hoảng sợ. Hiện tại nhờ đối chưởng mới bình tĩnh lại được, trầm giọng đe dọa:

- Lần này ngươi tự đưa mình vào rọ. hãy sám hối đi.

Độ Nạn Đại Sư Phật Tâm từ bi vội lên tiếng khuyên lơn Kim Khuyết Đế Quân:

- Thượng Quan thí chủ muốn giữ mạng sống thì nên nghĩ lại đi, thí chủ khuất tất một thời gian ở Lãnh Bích La Hán Đường chờ bản tăng thiết lập đại hội, có lẽ cũng không ai nỗ nặng tay đâu.

Kim Khuyết Đế Quân rung mình một cái, Lãnh Bích La Hán Đường là một cái hộp bằng đá để giam giữ tội phạm hay tăng nhân phạm giới sát, nó vuông vức đủ cho một người đứng chứ không thể nằm ngời gì được hết. Đối với một tay kiệt liệt như Kim Khuyết Đế Quân thì đời trào chịu đựng nổi hình phạt này vả lại ý của Độ Nạn Đại Sư muốn công luận võ lâm bàn luận tội lỗi thì còn nhục nhã hơn gấp mấy lần. Do đó Kim Khuyết Đế Quân bật ra một tràng cười ghê rợn.

- Lão trọc đầu này buồn cười thực, ngươi tưởng rằng bản Đế Quân không thoát khỏi cái bình đài nhỏ bé này được sao?

Âu Trường Quân thấy hắn vẫn ngoan cường và xấc láo như thường thì xua tay nói với Độ Nạn Đại Sư:

- Đại Sư bất tất phải nhọc lời, tên này lừa thầy, phản cả người vợ thân yêu, độc ác thành tính nết mất rồi.

Chàng quay lại nói với Kim Khuyết Đế Quân, vô tình nhắc đến một lối thoát cho hắn:

- Lần trước ngươi đòi đánh đổi “Ảo ảnh pháp” lấy “Nham huyền thanh bích tiểu pháp” (công phu lần xuống trên vách đá cheo leo) sao bây giờ không sử dụng nó đi?

Kim Khuyết Đế Quân cười khổ:

- Phía dưới có đến mấy trăm tên trọc còn khó chịu hơn trên này nhiều.

Tuy nói vậy song lão ta vẫn liếc mắt quan sát hiện trường, chỗ dễ nhất và cũng là nơi hẳn định tẩu thoát là nơi Âu Trường Quân đang đứng, nơi này chắc chắn phải có bố trí nhân sự Thiếu Lâm Tự. Vách bên hữu có Minh Luân Thần Tăng và Độ Nạn Đại Sư, Độ Pháp Thiền sư thì khó mà vượt qua chỉ còn lại vách bên trái do Chung Sư Thái trấn giữ dễ lọt nhất. Xui xẻo một điều là vách núi này trơn bóng và dựng đứng thẳng, không biết “Nham huyền thanh bích tiểu pháp” có hiệu dụng nổi không. Tuy nhiên đây là lối thoát duy nhất nên Kim Khuyết Đế Quân quyết định mạo hiểm một phen, lão ta vồ gầm lên:

- Ta với người phải sống chết mới được ...

Sau chưởng di sơn bài đảo đánh thẳng vào người Âu Trường Quân, thực ra lão ta dùng phản chấn lướt ngược người về phía sau rồi nhún chân vọt qua vòng vây. Chung Sư Thái kinh ngạc la lên:

- Nơi này làm gì có đường cho người chạy?

Bà ta quát xong mới sực nhớ ra Kim Khuyết Đế Quân có hai món đặc dụng là đôi cánh lụa và “Nham huyền thạch bích tiểu pháp” nên vội vàng đưa kiếm lên ngăn chặn nhưng đã chậm mất rồi. Kim Khuyết Đế Quân đến được bờ vực một cách dễ dàng thì khoái chí nói móc:

- Đa tạ Sư Thái nhân nhượng, ngày sau sẽ đến Nga Mi trả ơn này.

Chữ “này” vừa dứt thì Kim Khuyết Đế Quân đã tung người ra ngoài khoảng không, tứ chi xoè ra để đôi cánh lụa được căng thẳng, ngờ đâu “Hoàng Thiên có mắt” nên sắp đặt rất kỹ! Đôi cánh lụa này ở phần ngoài cho nên lúc chạm chưởng đã bị chấn động rách làm mấy đoạn từ bao giờ thân hình hắn như cục đá rơi thẳng xuống đồng thời với tiếng rú hãi hùng. Lúc này các cao nhân như ba vị Chưởng môn, Độ Nạn, Độ Pháp và Minh Luân Thần Tăng và Âu Trường Quân đều đổ dồn ra mép vực để xem, ai nấy đều chắc lưỡi than thở cho tên đại ma đầu phải chết một cách thảm thương. Đột nhiên Độ Nạn Đại Sư kêu lớn “ủa” một tiếng có vẻ rất kinh ngạc khiến mọi người chăm chú nhìn xem. Hiện tại thân hình Kim Khuyết Đế Quân chỉ còn nhỏ như đứa bé lên hai nhưng mọi người vẫn thấy rõ ràng lão ta lộn người như con vượn đang quay, hóa ra lao thấy một mỏm đá nhô ra liền dùng thủ pháp giảm đà rơi, hai tay vồ một cái đã bám được vào đó liền. Tiếng cười đắc thắng của Kim Khuyết Đế Quân từ dưới vọng lên nhỏ xíu nhưng ẩn hiện ý kiêu ngạo vô cùng. Kim Khuyết Đế Quân đã bám vào vách đá, bắt đầu gỡ “Nham

huyền thanh bích tiểu pháp” ra thân hình ép sát như con thần lằn, hai chân hai tay cử động rất nhịp nhàng tư tứ tuột xuống. Chỉ dùng một khắc là hình bóng hấn lấn vào sương mù đọng lại dưới đáy vực chẳng còn thấy đâu nữa. Âu Trường Quân thở dài than:

- Ác ma hay gặp nay hơn thiện nhân, lần này hă lại thoát được rồi!

Độ Nạn Đại Sư vẫn giữ vẻ hoà ái lên tiếng an ủi:

- Âu Trường thí chủ trách móc vậy chẳng đúng đâu, thí dụ như thí chủ cũng gặp toàn may mắn đấy thôi.

Âu Trường Quân đỏ mặt vái một cái để tạ lỗi, Độ Nạn Đại Sư lại lớn tiếng nói với mấy vị Chưởng môn:

- Thiếu Lâm Tự hủ lậu mấy khi được Ngũ Nhạc kiếm phái tụ tập đông đủ thế này, bản tăng xin mời tất cả quá bộ về chùa dùng trà nước giải khát nhân tiện sẽ bàn luận sau.

Mạc Kính Phong Chưởng môn Tung Sơn vội tiến lên nói:

- Thịnh tình của Đại Sư khiến cho người khác phải áy náy. Rất tiếc theo hiệu lệnh của Minh Chủ thì chúng ta vẫn còn trong thế đối nghịch, ngày khác lão phu xin đến tạ tội vậy.

Đã mang tiếng danh môn chính phái nên nhiều khi đành phải cố chấp những điều có vẻ hủ lậu, Tung Sơn Chưởng môn mở lời thì các kiếm phái khác cũng bắt chước từ tạ theo. Âu Trường Quân chợt xen vào hỏi:

- Việc ban bố hiệu lệnh “Kim Hạc Thiên Bài” thật ra do ai đứng ra đại diện?

Mạc Kính Phong ngần ngừ hồi lâu mới trả lời:

- Phương Minh Chủ bận đi mời Cái bang nên giao Cho Nhị Trang Chủ Hoàng Thái Cung, Nhị Trang Chủ không thể phân thân được nên riêng Tung Sơn chỉ có đệ tử đến thông báo hiệu lệnh mà thôi.

Chung Sư Thái, Tạ Quốc Lăng, và Hàn Hồ Sở vội vàng lên tiếng nói y như Mạc Kính Phong, hoá ra chẳng có một môn phái nào gặp tận mặt Phương Ngọc Diễm hay Hoàng Thái Cung cả. Âu Trường Quân tươi cười lên tiếng:

- Tại hạ ngay từ đầu đã thấy có giả trá trong đây, chư vị cứ về Thiếu Lâm Tự uống trà đi.

Mạc Kính Phong vẫn ngần ngừ, không dám dứt khoát:

- Biết đâu Bá Chưởng Môn cầm “Kim Hạc Thiên Bài” thì đã gặp trực tiếp Phương Minh Chủ hay Nhị Trang Chủ thì sao, lão phu phải hỏi lại đã.

Âu Trường Quân cười hì hì, nói luôn:

- Vậy là lệnh giết tại hạ vẫn được duy trì phải không?

Mạc Kính Phong thở dài trả lời:

- Lão phu đâu có dám táo gan như thế, đã có Đại sư Phương Trượng cứu thoát trong gang tấc thì ơn nghĩa biết sao mà kể, thiếu hiệp cứ về Thiếu Lâm Tự đi sau này hắc bạch phân minh lão sẽ xin kết giao với thiếu hiệp liền.

Độ Nạn Đại Sư trầm giọng giải quyết dứt khoát:

- Ngũ Nhạc kiếm phái có nỗi khổ tâm riêng, bản tăng không dám ép uống. Hiện tại phong thanh Đại Như Cáp Tự đã đến Thiếu Lâm Tự bản tăng mong rằng chư vị cẩn thận một chút.

Cả hai vị Thiền Sư cúi đầu niệm Phật hiệu thay cho lời chào rồi cùng với Âu Trường Quân đi luôn, đến đoạn đường cũ vẫn thấy Bá Nhạc và Hỏa Hậu Hoạt Phật đánh nhau thí chết. Hiện tại cả hai đều tươi tắn y phục, mồ hôi mồ kê chảy ròng ròng trên mặt mà vẫn chưa ai chịu phục ai cả. Âu Trường Quân và Độ Nạn Đại Sư phải đứng ra can ngăn, kể sơ lược chuyện kinh thiên động địa vừa qua mới khiến hai người giật mình bớt nóng lại. Bá Nhạc hỗn hển nói:

- Phải rồi, đích thân lão nhân gia ban phát hiệu lệnh và trao cho lão “Kim hạc thiên bài” hoàn toàn không có gì giả trá đâu.

Âu Trường Quân đã toan phản bác thì Độ Nạn Đại Sư trầm giọng nói trước:

- Trước kia chúng ta đồng thanh tôn xưng Phương đại nhân thí chủ lên chức Minh Chủ, Hoàng thí chủ có là trưởng thượng gì gì đi nữa thì cũng không thể thay thế được, nhất là ở đây có tầm quan trọng vô cùng.

Bá Nhạc vẫn cố cãi giống như Mạc Kính Phong vừa rồi:

- Đó là do Phương Minh Chủ bận đi triệu tập Hồng Bang Chúa đấy chứ.

Độ Nạn Đại Sư rất ôn hòa nhưng tính toán cực kỳ dứt khoát:

- Thôi được, chúng ta cứ tạm thời phân chia hai giới tuyến, khi nào Hồng Bang Chúa đến là minh hạch ngay thôi.

Thế là Bá Nhạc trở về với các quần đệ tử Ngũ Nhạc kiếm phái, Âu Trường Quân và các Hoạt Phật theo Độ Nạn Đại Sư lên Thiếu Lâm tự. Lần trước chàng có đến với tên Tiểu Phi Thố tất nhiên đâu có được long trọng tiếp đãi bằng rần này, tuy trung Độ Nạn Đại Sư vẫn xưng hô là Âu Trường thí chủ nhưng nghi trọng vẫn ngấm ngấm chứng tỏ đã công nhận chàng là Minh Chủ của Thiên Trúc. Tất cả đang ngồi đàm đạo bỗng nhiên

tiếng chuông báo khách vang lên rồi Viên Như Tri Khách tăng hốt hải chạy vào, vừa thở vừa hành lễ:

- Kính báo Phương Trượng, Thủ toà Đại Như Cáp Tự Lạt Ma Vương xin diện kiến.

Toàn thể đều giật bắn người lên, ngày ước hẹn còn xa mà cao thủ Tây Vực đã đến một cách bất ngờ vô cùng. Độ Nạn Đại Sư liền dặn bảo Đô Pháp thiền Sư dẫn tăng chúng La Hán Đường ra đón tiếp trước, Âu Trường Quân và Độ Nạn Đại Sư sửa soạn y phục chỉnh tề rồi thông thả bước ra chính điện sau. Lạt Ma Thủ Tòa Tuần Dao Vương nét mặt tuy già cỗi nhưng vẫn ẩn hiện nét tuấn tú xa xưa đang ngồi uống trà đàm đạo với Độ Pháp thiền sư liền đứng dậy đón chào, bắt tất phải rườm lời kể lại nghi lễ. Âu Trường Quân nghiêm trang nói thẳng vào vấn đề:

- Tại hạ nhờ Đa Đường Chủ ước hẹn Thủ Tòa mãi tháng 6, Thủ Tòa đến sớm sửa như thế này làm sao triệu tập anh hùng hào kiệt được?

Tuần Dao Vương cười có vẻ bí hiểm:

- Bản toà có nhiều điều lăm lăm với Minh Chủ, tiện lúc đang ở gần đây nhận được Phi ưng tín báo nên mới đến sớm một chút, bắt tất phải triệu tập Đại hội làm gì cho phiền phức, bao nhiêu tội lỗi xin nhận hết là xong.

Âu Trường Quân không ngờ Tuần Dao Vương lại mau lẹ như vậy, chàng đâm ra ấp úng:

- Lạt Ma thủ tòa thẳng thắn thật đáng khen ngợi, thật ra tại hạ cũng chưa chính xác Thủ tòa có lỗi gì với tại hạ cả.

Tuần Dao Vương cười khà khà có vẻ rất thẳng thắn:

- Minh Chủ đã nói ra thì bản toà xin tóm tắt lại luôn. Thật ra mối tình thù với Phương Ngọc Diễm là có thật, bản toà lợi dụng việc này để toan tính tranh đoạt pho “Cốt đã bác đồ” có ngờ đâu sai lạc hết bởi vì có Hoàng Thái Cung và Thượng Quan Ân cùng lúc xen vào. Bản toà nói thật chỉ lợi dụng Phương Ngọc Diễm đạt được mục đích tà sẽ tung tin ra chó hấn thân bại danh liệt chứ chẳng cần giết chóc làm gì. Rất tiếc Hoàng Thái Cung và Thượng Quan Ân hiếu sát và hấp tấp quá nên gâyra mấy thảm trạng đau lòng ở Hàn Thương Tiêu Cục và Chung Nam Sơn.

Đột nhiên Tuần Dao Vương hỏi một câu:

- Giả tử bản toà tiêu diệt được hai tên này thì Minh Chủ có ưng thuận đánh đòi lấy “Cốt đã bác đồ” không?

Tất cả đều giật mình, thì ra quanh đi quẩn lại Đại Như Cáp Tự vẫn xoáy vào pho võ học này. Âu Trường Quân suy nghĩ một hồi mới trả lời:

- “Thanh Hoa Bí Lục” là võ học chung của ba nước. nếu có trao cho Đại Như Cáp Tự thì cũng không phải là sai quấy, vả lại chưa chắc Thủ toà đã có thời gian thấu đáo nó đâu. Tại hạ ưng thuận trao đổi với điều kiện Thủ toà bỏ luôn chuyện lỗi lầm của Phương Minh Chủ mới được.

Đến lượt Tuất Dao Vương trầm ngâm suy nghĩ, sau đó mới trầm giọng trả lời:

- Quá sâu tựa bể, bản toà nể lời Minh Chủ đồng ý nhưng Phương Ngọc Diễm phải đứng ra công khai từ bỏ chức Minh Chủ trung Nguyên và làm lễ quy ẩn, suốt đời không còn gặp ai nữa mới xứng đáng lỗi lầm của hân.

Độ Nạn Đại sư kinh hãi chen lời vào:

- Âu Trường thí chủ ưng thuận việc này là quá mạo hiểm đấy, “Thanh Hoa Bí Lục” không nên phổ biến bừa bãi được.

Đột nhiên Viên Như Tri Khách Tăng lại hốt hải chạy vào:

- Bẩm Phương Trượng Hồng bang chúa cùng với Hoàng lão nhân gia thống lãnh Ngũ Nhạc kiếm phái đã đến trước cổng rồi.

Quả là sấm sét, bão tố giữa trời quang mây tạnh, mới chia tay với các vị Chưởng môn nhân Ngũ Nhạc kiếm phái cách đây vài giờ mà đã có biến chuyển cực kỳ mau lẹ thì ai mà ngờ nổi. Công phu hàm dưỡng tới mức vô vi như Độ Nạn Đại sư mà cũng phải cuống lên, một mặt phái Độ Pháp Thiền sư ra đón tiếp, một mặt hối tăng chúng dọn bàn ghế ra sân bởi vì chính điện không đủ chỗ cho nhân số quá đông. Cũng may là Thiếu Lâm Tự trải qua nhiều lần Đại hội, tăng chúng lại đông đảo nên thoáng mắt đã xếp đặt đâu đấy xong xuôi. Cả ba tiến ra đón tiếp Hồng bang chúa và Hoàng Thái Cung, lễ nghi vẫn giữ nhưng sát khí đã bao trùm cả khoảng sân. Độ Nạn Đại sư lên tiếng trước:

- A Di Đà Phật, ngày hôm nay Thiếu Lâm Tự được đón tiếp gần như toàn thể võ lâm thực là hân hạnh vô cùng tiếc rằng Phương Minh Chủ sao lại vắng mặt nhỉ.

Hoàng Thái Cung âm trầm trả lời:

- Phương sư uynh tự biết mình lầm lỗi, mấy ngày trước đây đã thoái vị trao “Kim hạc thiên bài” cho bản nhân đừng ai nhắc tới nữa. Hiện tại bản nhân chấp chưởng Minh Chủ võ lâm, toàn bộ phải nghe theo hiệu lệnh.

Âu Trường Quân tức giận đối đáp liền:

- Chức Minh Chủ võ lâm là do toàn thể võ lâm tâm phục tôn xưng có phải là Hoàng đế đâu mà muốn trao cho ai thì trao, tại hạ đòi hỏi phải có mặt Phương Minh Chủ cho minh bạch trước đã.

Tuấn Dao Vương chen vào khen dỗi:

- Phải, phải, Âu Trường Minh Chủ nói rất đúng chỉ cần Phương Ngọc Diễm hiện diện xác nhận thoái ẩn là tốt lắm rồi.

Hoàng Thái Cung sững sốt hỏi:

- Thủ toà cũng cho việc trao quyền Minh Chủ cho bản nhân là tốt đẹp ư?

Tuấn Dao Vương cười ha hả, âm điệu có vẻ điệu cợt:

- Trật rồi, bản toà ước hẹn với Âu Trường Minh Chủ đánh đổi “Thanh Hoa Bí Lục” lấy ba điều, nếu Phương Ngọc Diễm thoái ẩn thì được một còn lại hai bản toà đã thực hiện một rồi hà hà, Hoàng nhị trang chủ ở đây thì coi như toàn vẹn chứ sao.

Hoàng Thái Cung lại càng sững sốt hơn, ngay cả Âu Trường Quân cũng không hiểu nên cướp lời hỏi luôn:

- Thủ Tòa nói thẳng ra đi, còn Kim Khuyết Đế Quân thì sao?

Tuấn Dao vương vỗ tay một cái, lập tức có bốn tên võ sĩ Nhất Cao Đường i ạch khiêng một cái rương lớn tiến vào, khi trước các tăng nhân Thiếu lâm tự đã có thấy nhưng đều tưởng là rương đồ dùng mà thôi. Tuấn Dao Vương lại vỗ tay một cái, một tên võ sĩ liền mau tay mở cái nắp ra, trước tiên là ánh ngũ sắc rực rỡ đập vào mắt mọi người. Âu Trường Quân la hoảng:

- Kim Khuyết Đế Quân!

Gần như toàn thể đều bị một cục băng tuyết chạy dọc theo sống lưng người nào cũng phải rùng mình một cái. Tuấn Dao Vương âm trầm lên tiếng:

- Thượng Quan Ấn đã chết, Phương Ngọc Diễm thoái ẩn, chỉ còn mỗi cái xác của Hoàng lão là xong, Âu Trường Minh Chủ đừng có nuốt lời đấy nhé.

Hoàng Thái Cung vỡ lẽ ra mọi việc, lão ta biến sắc một chút, nhưng trấn tĩnh lại được ngay, lạnh lùng lên tiếng:

- Người dám đụng chạm đến Minh Chủ Trung Nguyên là ta sao? Chẳng lẽ ai cũng ngồi yên để người tự tung tự tác?

Từ đầu đến giờ Hồng Bang Chúa vẫn ngồi im, đột nhiên lên tiếng, âm thanh trầm trọng vô cùng:

- Hoàng nhị trang chủ cứ việc thanh toán nợ nần đừng lôi kéo võ lâm giang hồ Trung Nguyên vào.

Hoàng Thái Cung tức giận trừng mắt nhìn Hồng Bang Chúa:

- Bang Chúa nói gì vậy, việc của Minh Chủ đương nhiên là của toàn thể võ lâm chứ.

Hồng Bang Chúa vẫn bình tĩnh và oai nghiêm trả lời:

- Võ lâm Minh Chủ là Phương đại hiệp chứ không phải là Hoang lão.

Hoàng Thái Cung thò tay rút phát “Kim hạc thiên bài” vừa lấy lại từ tay Bá Nhạc, đưa lên cao rồi to giọng nói:

- Thây lệnh bài như thấy người, Bang chúa dám chống cãi ư?

Hồng Bang Chúa lắc đầu, thản nhiên trả lời:

- Người có vật, bản bang có người, ai đúng hơn ai?

Hoàng Thái Cung biến sắc quát lớn:

- Bang Chúa nói những gì thế?

Hồng Bang Chúa vỗ tay làm hiệu, từ ngoài hai bang chúng đi hai bên Phương Ngọc Diễm tiến vào, tứ phía có bốn vị phân đàn chủ theo hộ vệ trang đó có cả Dương Danh Xuyên. Phân Đàn Cam Túc và Triệu Minh Tuyền, Phân Đàn Trường An. Triệu Minh Tuyền không tiện chào hỏi Âu Trường Quân chỉ nháy mắt tỏ vẻ rất vui lòng. Phương Ngọc Diễm hiện tại ủ rũ như người sắp chết nhưng quần hào vẫn lớn tiếng hoan hô vang dậy chứng tỏ họ vẫn tâm phục ông ta hơn Hoàng Thái Cung. Âu Trường Quân và Độ Nạn Đại Sư vội vàng chạy tới chào hỏi, Phương Ngọc Diễm mệt nhọc gật đầu chào Độ Nạn Đại Sư rồi gắng sức nói với Âu Trường Quân, âm thanh thều thào như mất hết hơi:

Tiểu tử chăm sóc cho Phương Tiểu Nga, nó là đứa con bất hạnh gánh chịu tội lỗi cho ta đã bao nhiêu năm nay rồi.

Âu Trường Quân vâng dạ cho ông ta yên lòng rồi trở về chỗ cũ bởi vì Hồng Bang Chúa hắng giọng, tỏ ý định nói tiếp. Hồng bang Chúa đứng thẳng người oai nghiêm lên tiếng:

- Cái Bang sở dĩ đến Thiếu Lâm Tự sau chót là vì việc này. Hoàng nhị trang chủ bất ngờ dùng thủ pháp “Bát mạch quy toàn” đắc lộn các kinh mạch Phương Minh Chủ rồi đoạt “Kim hạc thiên bài” ra hiệu lệnh bầy bọ khiến cho võ lâm giang hồ một chút nữa đã rơi vào thảm trạng thịt rơi máu đổ. Cũng may Thiếu Lâm Tự rất sáng suốt không nghe theo hiệu lệnh chứ nếu không chúng ta đã đắc tội với Âu Trường Minh Chủ và A Lạp Thiền Viện rồi. Hoàng nhị trang chủ, tội phản bội sư huynh đệ, gây xáo trộn võ lâm thì bị tội gì mới xứng đáng?

Hoàng Thái Cung diện mạo xanh lè vẫn còn cố cãi:

- Phương sư huynh tự ý thoái ẩn chứ có phải ta bức bách đâu.

Phượng Ngọc Diễm hỏn hển nói rất nhỏ, mọi người đều phải lắng tai mới nghe được:

- Phượng mỡ tự biết mình khuất thân để Đại Như Cáp Tự sai khiến thì làm lỗi không thể tha thứ được, sau nhiều ngày suy nghĩ chỉ còn mỗi một cách là mai danh ẩn tích nên tự ý trao “Thiên hạc kim bài” cho Nhị...Người thật nhưng dặn người đưa cho Âu Trường Quân tiểu tử chứ có phải để người lợi dụng làm việc bậy bạ đâu.

Hoàng Thái Cung vẫn ngang bướng cãi lại:

- Sư huynh nói sao còn nhớ không ? Nguyên văn thế này “Nhị đệ tạm thời thay ta cầm “Kim hạc thiên bài” tìm Âu Trường Quân trao cho hắn, bết ứng không tìm thấy hay tiểu tử không còn sống thì mới tạm thay ta chấp chưởng”. Sư huynh xác nhận đúng như thế không nào?

Phượng Ngọc Diễm gật đầu chưa kịp phản đối thì Hoàng Thái Cung cướp lời luôn:

- Đệ theo đúng lời dặn đó đấy chứ nhưng tiểu tử này thất tung giang hồ nên tưởng rằng hắn đã chết bên Thiên Trúc, đệ lại nghe tin báo có một tên nào đó tự xưng Minh Chủ võ lâm Thiên Trúc kéo nhân sự qua Trung Nguyên gây hấn nên mới sử dụng hiệu lệnh ngăn chặn, nào có biết đó là Âu Trường tiểu tử đâu.

Hoàng Thái Cung vờ thở dài một hơi:

- Không biết là không có tội, đệ đệ xin lỗi toàn thể rồi trao “Kim hạc thiên bài” cho Âu Trường tiểu tử là không sai lời dặn của sư huynh, từ nay sẽ tuyệt tích giang hồ liền.

Phượng Ngọc Diễm toan quát hỏi ... “Còn...việc người dùng thu pháp “Bát mạch quy toàn” hại ta thì sao” nhưng hơi sức quá yếu chưa kịp lên tiếng thì Tuấn Dao Vương cười khà khà xen vào:

- Tuyệt tích thế nào được, người phải nạp mạng cho bản tòa đánh đổi lấy bí lục mới phải chứ.

Hoàng Thái Cung giận đến tím mặt, gằn giọng nói:

- Người là cái gì mà dám mở miệng phách lối thế?

Tuấn Dao Vương đứng dậy từ từ bước tới trước mặt Hoàng Thái Cung, diện mạo hắn đây rầy sát khí:

- Phượng Ngọc Diễm đã mất hết công lực vì tay người, người trả nợ cũng là phải lắm rồi.

Tuấn Dao Vương thò tay vào người lấy ra một thanh đao bằng vàng ngắn chừng một thước khiến cho mọi người đều kinh ngạc, vàng là chất kim khí mềm dẻo, thước tắc lại ngắn cùn thì đã thương địch nhân thế nào được. Chỉ có những cao thủ thượng thừa mới hiểu Tuấn Dao Vương đã luyện được chân khí cực thâm hậu, dù là cái lá hay cành cây cũng đủ sát nhân rồi vậy. Hoàng Thái Cung nhìn quanh chẳng thấy ai tỏ ý bênh vực mình thì rùng mình, vận khí thủ thế sẵn, duy nhất chỉ có một người đỉnh lên tiếng ngăn can là Phương Ngọc Diễm nhưng Hồng Bang Chúa đã kịp nói nhỏ:

- Cứ để hai tên ác ma giết chóc lẫn nhau, tên nào chết cũng là do ý trời sắp đặt hết.

Khi đó Tuấn Dao Vương đã chém đứt một đao, Hoàng Thái Cung biết ngay nên vẫn ung dung đứng im ngờ đâu chiêu này biến đổi rất kỳ lạ. Nó thuộc chiêu số “Quyển mộ đao” có tên là “Quyển vân mang mang”, một chiêu mà tới mười mấy thức tùy theo địch nhân có chống đỡ hay không. Lúc chém đứt đao đi rất chậm nhưng đột nhiên lóe sáng một cái đã chuyển hướng phạt ngang rất nhanh, lưỡi kim đao đi đến đâu là chân khí lan toả và xoáy tròn đến đó.

Hoàng Thái Cung kinh hãi bước lui nửa bước cánh tay tả còn lại cấp tốc xuất chiêu “Càn khôn hồi chuyển” để đối phó với các vòng chân khí đang xoáy vào người. Tiếng “Bùng” phát ra rất nhỏ và rất trầm bởi vì cả hai đều dùng lực xoáy hóa giải lẫn nhau có điều khác lạ là Tuấn Dao Vương hơi loạng choạng một chút. Hoàng Thái Cung cả cười:

- Tưởng đâu Lạt Ma thủ tòa Đại Như Cáp Tự phải cao siêu lắm hoá cũng tầm thường mà thôi.

Tuấn Dao Vương “hừm” một cái, trừng mắt đáp trả:

- Người đừng có kiêu ngạo, chẳng qua bản toà đã bị nội thương khi giao đấu với Kim Khuyết Đế Quân đấy thôi.

Hoàng Thái Cung lại càng vững bụng, quát lớn:

- Người nhắc ta mới nhớ, hà, trả nợ sát nhân đi.

Không chờ đối phương trả lời, Hoàng Thái Cung chiếm tiên cơ bằng cách xuất chiêu “Sa song nhật lạc” Chưởng lực biến thành mấy trăm tia chân khí bủa vây Tuấn Dao Vương vào giữa. Tên Lạt Ma này khua đao theo chiêu “Vạn thạch hác lồi” tạo thành vô số vòng tròn chân khí để chống đỡ. Nên biết “Xa sư đảo chưởng” của Hoàng Thái Cung khi âm khi dương rất khó nhận biết chính xác, rõ ràng chiêu “Vạn thạch hác lồi” ra dương cương, vậy mà khi đụng chạm với chân khí của Tuấn Dao Vương kêu

“bùng” một cái đã biến thành âm nhu, ngấm ngấm bành trướng xâm nhập xuyên qua chân khí đối phương. Dương nhiên chân khí đã toả rộng thì sức công kích phải nhỏ, một phần trên đường tới đích đã bị hoá giải mất hơn nửa do vậy nó có đánh trúng ngực Tuấn Dao Vương cũng chỉ khiến hắn “hự” rồi lùi lại một bước mà thôi. Tuy chưa ăn thua gì nhưng Hoàng Thái Cung cũng khoái chí la to:

- Hãy thêm mấy chiêu “Xa sư đảo chưởng” nữa nào.

Lão ta liên tiếp xuất luôn mấy chiêu “Bắc phong quyền địa”, “Thiên âm bán khai”, có khi lại thấp người xuống đề cử chiêu “Ngư long tiềm phục” khiến cho Tuấn Dao Vương chống đỡ rất vất vả. Cả hai chiết giải được hai chục chiêu thì Tuấn Dao Vương lại kêu hự một tiếng nữa, rõ ràng yếu thế hơn Hoàng Thái Cung rất nhiều.

Minh Luân Thần Tăng nói nhỏ với Âu Trường quân:

Minh Chủ đứng ra ngăn cản rồi thách đấu với Lạt Ma thủ toà, dương nhiên hắn sẽ bại liền, lo gì Đại Như Cáp Tự không tôn xưng lên làm Thủ Toà.

Âu Trường Quân đâu có quen lối gian hoạt như vậy vả lại, chàng có nhận xét riêng nên nhỏ giọng trả lời:

- Thần tăng đừng vọng động, hình như có giả trá đấy.

Lời chàng hoàn toàn sai lầm bởi vì ngay lúc đó Hoàng Thái cung xuất một chiêu rất lợi hại tên là “Thiên thu mạc mạc” cánh tay co giật liên tục để chân khí đảo lộn phát ra tiếng vi vu như gió thổi, thật ra tập trung ở giữa chỉ có một phần nhỏ xoay quanh làm lạc hướng địch nhân mà thôi. Tuấn Dao Vương vừa xử đao vừa xuất chưởng bằng tay trái mà vẫn không đỡ nổi chiêu này. “Bùng” một tiếng chân khí chiêu “Thiên thu mạc mạc” đánh trúng ngực hắn đồng thời chân khí xoáy ở vòng ngoài cung hất bắn thanh đao đi. Thanh kim đao vẽ thành một đường tròn đúng ngay chỗ Âu Trường Quân ngồi, chàng chỉ giơ tay một cái là đã nắm được nó. Lúc đó Tuấn Dao Vương đã té ngã dưới đất, tuy không có máu tươi bắn ra nhưng hai mắt nhắm nghiền như người sắp chết.

Hoàng Thái Cung cười ha hả xuất một cước đá luôn vào ngực Tuấn Dao Vương, cái đá này rất trầm trọng chắc chắn Tuấn Dao Vương phải vong mạng tức thì. Hai tên võ sĩ Nhất Cao Đường gào lên một tiếng, nhảy tới cùng lúc với Âu Trường Quân kêu thất thanh:

- Hoàng Thái Cung mắc bẫy rồi.

Quả nhiên Tuấn Dao Vương đột ngột mở mắt ra hắn lăn tròn người nửa vòng để tránh cái đá đồng thời song chưởng từ dưới đánh chéo lên bụng Hoàng Thái Cung. Mọi người chỉ nghe một tiếng “bộp” thật lớn, Hoàng Thái Cung lão đảo ôm bụng bước lùi,

lão ta dùng hết tàn lực gượng lại mà không nổi, cái lưng đập xuống nền đá đánh “bình” một cái xương cốt lập tức gãy luôn mấy chỗ. Tuấn Dao Vương thông thả đứng dậy nhìn thân hình rung động của Hoàng Thái Cung lảo bảo:

-Hừ! Lão này hứng trọn một chiêu “Giai vân nhập nội” mà vẫn chưa chết ngay thì ghê gớm thực.

Câu nói này chẳng ai nghe được bởi vì mấy tên võ sĩ Nhất Cao Đường đồng thanh hoan hô, tán tụng um sùm. uấn Dao Vương cười rất tự đắc, nói với Âu Trường Quân:

- Hoàng lão nhân gia chưa chết ngay nhưng lực phủ ngũ tạng đã tan nát cả rồi làm sao sống nổi, Minh Chủ giữ lời ước hẹn đấy nhé.

Từ đầu Âu Trường Quân đã nghe Tuấn Dao Vương gọi chàng là Minh Chủ, thoát tiên chàng hết sức ngạc nhiên và cho rằng tên này thấy đại sự hồng bát nên nịnh bợ trơ trẽn, bây giờ mới biết hắn sắp đặt đầu vào đó. Đã được gọi là Minh Chủ thì còn nuốt lời làm sao được. Chàng còn đang bối rối thì Minh Luân Thần Tăng đứng lên nói trước:

Dương nhiên sẽ giữ lời hứa nhưng trước hết người phải trả món nợ đã sát hại hai cao thủ Thiên Trúc trước đã người hạ được ta thì cam đoan không còn ai dám dị nghị hay cản trở nữa.

Tuấn Dao Vương tức giận vô cùng, gằn giọng hỏi:

- Hôm nay bản toà đã đạt mục đích, nếu người muốn trả thù cho Kim Khuyết Đế Quân và Hoàng Thái Cung thì cứ hẹn ngày đi, bản toà chẳng sai lời đâu.

Đột nhiên Hoàng Thái Cung giãy lên một tiếng nho nhỏ, lão ta sờ soạng một lúc mới lấy được “Kim hạc thiên bài” ra, thều thào nói đứt đoạn:

- Trao... cho... Âu... ta...

Nói tới đây lão ngoẹo hẳn đầu, cánh cằm “Kim hạc thiên bài” rũ xuống bất động, hình như đã chết rồi. Tuấn Dao Vương cười ha hả nói to:

- Đến chết người mới thành hảo nhân, ta chẳng tiếc gì mà không thành toàn cho người lần cuối.

Thật ra trong lòng tên Lạt Ma gian ác này nghĩ thầm: “Ta dùng cái lệnh bài này để ép buộc bọn cao thủ Trung Nguyên ra tay cản trở Minh Luân Thần Tăng, cứ dọa đập vỡ nó thành mấy mảnh thì bọn này sợ hãi ngay”. Vì vậy Tuấn Dao Vương nhanh chân bước tới gần cái xác Hoàng Thái Cung, đúng lúc hắn cúi người định nhặt chiếc lệnh bài lên thì cánh tay Hoàng Thái Cung đột nhiên hất nhanh một cái. Hầu như mọi người đều không kịp la ó hay phản ứng gì cả, chiếc “Kim hạc thiên bài” như chiếc mống sáng chói bay

thẳng vào ngực Tuấn Dao Vương. Có bao nhiêu chân khí Hoàng Thái Cung đã dồn hết vào cái ném này do vậy lão ta chết tức thì cùng với tiếng rú thảm thiết của Tuấn Dao Vương. Tên Lạt Ma thủ tòa gian ác này rốt cuộc bị chính thủ đoạn của mình đã dùng, thật là kẻ tám lạng người nửa cân. Tuấn Dao Vương còn thảm hại hơn Hoàng Thái Cung, ngực hắn vừa bị vật nặng đập vào khiến miệng phun máu tươi ra như suối, vừa bị chiếc “Kim hạch thiên bài” cắm sâu vào một nữa, từ đó máu cũng tuôn ra phụt chốc đã ướt đầm phần trước. Hai tay tên Lạt Ma gian ác run rẩy cố giật chiếc lệnh bài ra nhưng gân cốt còn đâu nữa, đột nhiên gào lên một tiếng khàn khàn giống như dã thú lâm tuyệt lộ. Tiếng gào này kéo theo máu tươi bắn ra ồ ạt, Tuấn Dao Vương vật người xuống nền đá đánh “bình” một cái hòn du địa phủ liền. Lúc này tất cả mới kịp đứng dậy thì đủ biết cảnh tượng kinh hồn động phách biết bao nhiêu, mấy tên võ sĩ Nhất Cao Đường xúm lại gào thét khóc lóc càng khiến cho không khí thêm mùi tang tóc. Minh Luân Thần Tăng hỏi nhỏ:

- Minh Chủ đoán trước được mưu kế này ư?

Âu Trường Quân lắc đầu trả lời:

- Tại hạ làm gì có tâm địa độc ác đù sức nhận ra, chẳng qua là do Tuấn Dao Vương không giống người bị nội thương nên bất giác mới ức đoán liều, hoá ra thành sự thật.

Minh Luân Thần Tăng lại hỏi:

- Minh Chủ có biết tại sao Hoàng Thái Cung sắp chết mà còn ném nổi chiếc lệnh bài nặng nề như vậy không?

Âu Trường Quân lần này gật gù lý giải được:

- “Xa sư đảo chuông” cũng hơi tương tự “Tàn chi tuyệt chuông” của tại hạ, chỉ dùng chân khí tồn đọng từ đầu vai trở xuống. Tuấn Dao Vương không biết điều này nên mới vong mạng dưới tay Hoàng Thái Cung.

Chàng đột nhiên trầm giọng nói:

- Thôi, ác nhân đã theo nhau mà chết chúng ta chẳng cần nghị luận làm gì cho phí sức.

Độ Nạn Đại Sư niệm Phật hiệu rồi mới chen vào:

- A Di Đà Phật, chưa tới một ngày mà ba tên ác ma khét tiếng lần lượt vong mạng thì là cái gương sáng đáng để mọi người bàn luận lắm chứ.

Hồng Bang Chúa tiến ra quát bon võ sĩ Nhất Cao Đường:

- Các người đừng khóc lóc nữa hãy mang đi thể Lạt Ma Thủ Tòa về Tây Vực mà chôn cất đi.

Trong khi Hồng Bang Chúa cúi xuống giắt mạnh chiếc “Kim hạc thiên bài” ra thì một tên võ sĩ quý xuống khóc lóc:

- Đường xa xa xôi diệu vợi, vả lại bọn tiểu nhân trở về sẽ bị Lạt Ma Hộ pháp khép tội bỏ bê chủ nhân thì cũng đến chết mà thôi, kính xin tiền bối cho ở lại Trung Nguyên còn di thể Lạt Ma Thủ Tòa chôn cất ở đây là tiện nhất...

Độ Nạn Đại Sư gật đầu, âm giọng đáp:

- Hồng Bang Chúa đừng nóng quá, Thiếu lâm Tự đất rộng mênh mông xin cứ để những vị này tự tiện. Khi chết cho họ được hưởng cảnh mát mẻ ngày ngày nghe tiếng chuông tiếng kinh kệ thì may ra linh hồn mới siêu thoát được.

Minh Luân Thần Tăng chen lời vào có vẻ châm biếm:

- Cả ba đều xuất thân từ cửa Phật, lúc chết lại được về cửa Từ bi hóa ra hạnh phúc hơn chúng ta đấy.

Hồng bang Chúa trầm giọng gạt ngang:

- Được rồi cứ thế mà tiến hành, còn mấy võ sĩ cao thủ này xung vào Thiên Ngọc Trang đề hầu hạ Phương Minh Chủ.

Hồng Bang Chủ đã chùi hết máu dính trên chiếc “Kim hạc thiên bài” ông ta giọng cao rồi lớn tiếng nói cho toàn thể nghe rõ:

- Ngày hôm nay chúng ta tụ tập ở Thiếu Lâm Tự gần như đầy đủ các đại môn phái, thể theo ý nguyện của Phương Minh Chủ, chiếc “Kim hạc thiên bài” sẽ được trao cho Âu Trường Quân thiếu hiệp, đương nhiên sẽ là vị Tân Minh Chủ bởi vì võ lâm giang hồ không có thống nhất tất đại loạn liền. Chúng ta đều là danh môn chính phái, chính nhân quân tử nếu có điều gì dị nghị thì cứ thẳng thắn lên tiếng, mai sau đừng đổ cho Cái Bang ép buộc đấy nhé.

Âu Trường Quân kinh hãi tiến ra vái chào Hồng Bang Chúa một cái run giọng nói:

- Tại hạ trẻ tuổi tài hèn đâu dám trèo cao như vậy, ở đây có Hồng Bang Chúa, Độ Nạn Đại Sư là xứng đáng hơn cả, xin chư vị quần hào chọn lựa thì đúng hơn.

Minh Luân Thần Tăng oang oang nói to:

- Âu Trường Minh Chủ mang võ học ba nước, đáng lẽ phải là Minh Chủ luôn Tây Vực, Minh Chủ Trung Nguyên là lẽ đương nhiên xin đừng từ chối mà mất vui đi.

Triệu Minh Tuyền cũng cười hì hì chen vào:

- Đệ đệ là hiền tế của Phương Minh Chủ, tiếp nhận thay nhạc phụ là đúng quá rồi, lão ca ca quyết ăn thua với bất cứ ai dám mở lời dị nghị đấy.

Chung sư Thái ôn hòa lên tiếng thuyết phục chàng:

- Âu Trường Minh Chủ trẻ tuổi thật nhưng võ công cao siêu vô địch, tâm hòa đức trọng nên mới thu phục võ lâm Thiên Trúc một cách hoàn toàn, nếu võ lâm Trung Nguyên được như vậy thì phúc đức vô cùng, bần ni mong thí chú nên ưng thuận đi.

Mỗi người nói một câu, ra sức khuyên lơn mà Âu Trường Quân vẫn nhất định không chịu, đột nhiên Hàn Hồ ở tiến ra vái chào toàn thể một cái rồi trịnh trọng móc trong túi ra một phong bao bằng lụa có viền hoa văn rất đẹp:

- Lúc Âu Trường thiếu hiệp ghé thăm Võ Đang, tề sư phụ đã cho người mang cái phong bao này cho tại hạ với lời dặn rất lạ lùng “Đao giờ bọn ác ma diệt vong thì hãy đưa cái này cho Âu Trường Quân thiếu hiệp”. Lúc đó tại hạ cho là lạ lùng nhưng bây giờ mới biết sư phụ đã đoán trước được cục diện, may ra trong này có ý kiến gì khác lạ không.

Hàn Hồ ở cầm cả hai tay, cung kính đưa cho Âu Trường Quân, chàng vái trả rồi mới trịnh trọng bóc lần vải lụa che miệng phong bao ra. Âu Trường Quân lấy được hai mảnh lụa trong đó, đều gấp lại theo chiều ngang, một gấp đôi, một tấm gấp làm tư. Chàng rũ một cái tấm gấp làm đôi bung ra để lộ chữ “Hy” bằng chu sa đỏ chói, nét chữ rồng bay phượng múa thanh thoát vô cùng. Triệu Minh Tuyên nhảy dựng lên la to:

- Trời ơi, Trương chân nhân mừng cưới trước đây mà.

Âu Trường Quân đỏ bừng mặt mũi, vội vàng rũ tấm lụa dài hơn, lần này tới phiên Bá Nhạc kêu lên trước:

- Võ lâm Minh Chủ, hóa ra Võ Đang đã đồng ý rồi đó.

Quả nhiên bốn chữ “Võ Lâm Minh Chủ” thật to được viết bằng kim nhũ vàng rực, đây là thủ bút của Trương Chân Nhân không thể làm lẫn được. Sau tiếng hô của Bá Nhạc toàn thể Ngũ nhạc kiểm phái hợp với mấy chục tăng Âu Trường Quân cực kỳ bối rối. Hàn Hồ ở tiến lên ra hiệu cho mọi người chú ý rồi đồng dặc nói thật to:

- Tề sư phụ mấy năm nay chuyên tu tập thiền tịnh không hề bước ra khỏi sơn môn nửa bước đo đó tề sư phụ đã thần thông đoán biết được kết quả ngày hôm nay. Lễ mừng của tề sư phụ hết sức giản dị nhưng là tâm thành ý thực, xin Âu Trường Minh Chủ đừng từ chối nữa.

Đến mức này Âu Trường Quân không nhận không xong, chàng vừa gật đầu nói vài lời khiêm tốn thì quần hào đồng thanh hoan hô vang dậy, tiếng huyền nào kéo dài tưởng như chấn động cả Thiếu Thất lẫn Thái Thất sơn. Hồng Bang Chúa trịnh trọng cầm

chiếc “Kim hạc thiên bài” đưa cho Âu Trường Quân nhưng Phương Ngọc Diễm đã thêu thảo kêu:

- Khoan đã, Phương mỗ có vài lời muốn nói.

Ông ta thở hổn hển tay vuốt ngực vài cái rồi mới nói tiếp:

- Chiếc “Kim hạc thiên bài” này đã nhúng vào máu là vật bất tường, chúng ta hủy bỏ nó đi là hơn.

Tiểu Diện Phật chen vào:

- Đừng có phí phạm, chúng ta nấu chảy nó ra đúc thành đôi loan phụng, coi như quà mừng của võ lâm đối với vị Tân Minh Chủ./.

Hết